

[Justitsministeren.]

vejen. Jeg anser denne ligestilling for noget overordentlig vigtigt, og jeg mener, at fremme heraf netop er en af fordelene ved de lovforslag, vi her behandler.

Jeg skal love det ærede medlem, at jeg vil imødekomme de forskellige anmodninger om på anden måde end gennem lovforslag at gennemføre forskellige af de ting, som man har ønsket gennemført, først og fremmest at borgerlig vielse kan udføres på andre dage end de dage, hvor der er kontortid, altså først og fremmest om lørdagen, og ligeledes at vi får et nyt vielsesritual. Jeg har i min tid som viceborgmester adskillige gange viet folk, og jeg erkender, at selv dengang — og det ligger dog nogle år tilbage — forekom det mig, at det var et noget gammeldags vielsesritual.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz talte om evnesvages adgang til at indgå ægteskab, et spørgsmål, som forskellige andre af de ærede medlemmer også har været inde på. Jeg har her henvist til, at vi i øjeblikket har et udvalg siddende, der behandler dette spørgsmål. Det er et vigtigt spørgsmål. Jeg er ikke uenig med det ærede medlem fru Hanne Reintoft i, at resultatet af dette udvalgsarbejde sikkert vil blive, at vi også på dette område søger at stille de evnesvage så vidt muligt lige med andre mennesker. Jeg tror — sådan har jeg i alt fald forstået det — at der er muligheder for, at de kan føre en langt mere normal tilværelse, end vi i almindelighed tænker os.

Fru Hanne Budtz spurgte mig bl. a., om den praksis, der er omtalt i en cirkulæreskrivelse udsendt af justitsministeriet i december 1968 om aftrapning og bortfald af ikke-tidsbegrænset hustrubidrag, kan anvendes også i tilfælde, hvor hustrubidraget hidrører fra en skilsmisdom, der er af ældre dato end cirkulæreskrivelsen. Dette spørgsmål må jeg besvare bekræftende. Der er ikke tale om en ny praksis, der er indledt med cirkulæreskrivelsen, men derimod om en praksis, der har udviklet sig i den sidste halve snes år. Jeg tror ikke, det er stedet her at indlade sig på en nærmere debat om rimeligheden af den nævnte praksis, men skal blot sige, at når der i den gældende administrative praksis ikke i almindelighed sker en tidsbegrænsning af hustrubidragene ved skilsmisse, der meddeles

ved bevilling efter den gældende lovs § 54, 2. punktum, i ægteskaber, hvor samlivet har været over en halv snes år, skyldes det ikke, at man er af den opfattelse, at bidragene nødvendigvis skal være livsvarige, men først og fremmest at det kan være vanskeligt at overskue parternes økonomiske og personlige forhold så langt ud i fremtiden. Det må være naturligt at antage, at tilsvarende synspunkter ligger bag den praksis, der følges af domstolene. Det anførte gælder naturligvis ikke, hvis domstolen udtrykkeligt og endeligt har gjort op med spørgsmålet om bidragspligtens varighed.

Jeg tror også, det var det ærede medlem, der spurgte mig om tredje instans-bevillinger. Jeg vil gerne bemærke, at der for tredje instans-bevillinger i ægteskabssager jo gælder de samme regler som for andre sager; efter disse regler kan justitsministeriet i ægteskabssager efter retsplejelovens § 435, stk. 2, 2. punktum, undtagelsesvis tillade anke til højesteret. En af betingelserne herfor er, at sagen skønnes at have almindelig interesse eller videregående betydning for den pågældende. Ved skønnet over, om dette er tilfældet, vil det i reglen være afgørende, om det er af betydning at opnå en afgørelse, der kan være vejledende for domstolene og administrationen i lignende sager. Jeg kan sige til det ærede medlem, at vi har en lang praksis på dette område, og jeg er villig til at oplyse det ærede medlem nærmere herom; men jeg tror, det vil føre for vidt, hvis jeg skal gå ind på det her.

Fru Merete Bjørn Hanssen nævnte, at barnets tarv skal stå i centrum. Det er jeg enig med det ærede medlem i. Jeg er dog af den grund ikke så uenig med det ærede medlem fru Hanne Reintoft. Jeg kan ikke se, at der i og for sig bliver nogen uoverensstemmelse. Det ærede medlem sagde nemlig, at barnets tarv også kan tilsige, at barnet kommer under sådanne forhold, at omgivelserne befinder sig bedst derved. Men så er det jo barnets tarv, der i virkeligheden står som det afgørende. Når vi taler om barnets tarv, må forholdet vel være det, at vi taler om de tilfælde, hvor barnets tarv på en eller anden måde kommer til at stride mod en af forældrenes interesser; i så fald er jeg ganske enig med det ærede medlem fru Merete Bjørn Hanssen i, at så må bør-